

סוף נפטרו ממנה, היא מופיעה במפתיע. היא מלווה את המדינה מאז ימיה הראשונים.

כי איקריה וברעם הפכו ראי המצפון של ישראל.

"כרם היה לנבות" — תושבי שני הכפרים הנזכרים — האחד מארזי השני יווגיקאטולי — נעקרו במירמה, במהלך מלחמת העצמאות, אך בלי כל קשר עם קרבתו. שני הכפרים לא השתתפו בקרבות, קיבלו את גדודי צה"ל הכובשים בסברפנים יפות. תושבי שניהם נתבקשו לפנות את הכפרים למשך כמה ימים, "מטעמים ביטחוניים". מאז לא הותר להם לחזור, אף כי עמדו במיבנהם מישפטיים תכופים.

בינתיים נגולה אדמתם, חלקה אחרי חלקה, לטובת ישנים חמסניים. מאז עולה הפרשה בכל כמה שנים. כל השענות נגד תיקון העוול הופרכו מזמן. אך המחייבים והשוללים דבקים בעמדותיהם. גם אלה השנים כי כאן מונח על כך המאזניים יותר מאשר גורלם של שני כפרים, ושהפרשה נוגעת ליסודות המוסריים של המדינה. בעיניהם של מחייבי השיבה, אין זו אלא פרושה נבות הישראלי, המטילה צל על כל המפעל הציוני. בעיניהם של שוללי השיבה, מסמלת הפרשה את "הציונות האכזרית" הנאלצת לנקוט שיטות חמורות כדי להגריש את מסורתייה.

מוכרעת ליד מוכרעת. מאז המהפך, גרמו המאורעות באורח מסתורי לכך שכל המסכות נפלו.

ההתפתחות בלבנון הסירה את הטענות — או האמיתות — הביטחוניות האחרונות. בירעם שוכנת על הגבול הלבנוני ממש. אך בצד השני של הגבול שוכנים הכפרים המאזניים. ישנם כיום בעליהם החדרי קים ביותר של ישראל.

נוצר מצב אבסורדי ממש: בעוד ש ישראל יוצאת למלחמה כדי להגן — בכיכול — על המאזניים ושמעבר לגבול, היא ממשיכה לגרוש מאדמתה את המאזניים הישראליים, מצד זה של הגבול. חזר על כך: כמה מראשי העקורים של בירעם הם סוכני השלטון הישראלי מזה שנים רבות, ומשרתים אותו בנאמנות בכל התחומים. בנכונותם לשרת את הממשלה אין הם נופלים מרבסון סעד חדאד, חברי לדת (ראה עמודים 25-24) אותם הכריזו נויים, שהודבקו לחדאד, הודבקו גם להם. הכפר איקריה, לעומת זאת, שוכן במרחק ניכר מן הגבול, חזום נימוק ביטחוני סביר לא הצדיק מעולם את גישתו. גם ענייניהם של המדינה נחשפו בפחשה זו במלוא כיעורם הציוני.

במשך שנים רבות, בעודם באופוזיציה, נאמו ראשי תנועת החרות בלאיזרף נגד העוול שנשמה למאזניים של בירעם. בנו של זאב ז'בוטינסקי בכבודו ובעצמו, הפרוי פסטר ערי ז'בוטינסקי המנוח, שדגל בברית ישראלית-מאזנית, היה פטרון עקורי בירעם, והביא את חרות למימיה בתיקון הי עוולה. הוא הזכיר את שיר אביו, שקבע כי "דיגלי דגל טוהר ויושר..."

עוד ערב הגיעו לשלטון, הבטיח מנחם בגין לתקן את העוול — לגבי בירעם. הוא לא התעניין בעוול השכן של איקריה, כי ז'בוטינסקי-הבן לא היה קשור ביוזמים הקאטולים. אך כאשר הגיע בגין לשלטון, התגנשה עמדה מסורתית זו של תנועתו בי אופי האומני-נחלני של ממשלתו.

התוצאה היתה — מינוי ועדה, בראשה הועמד אריאל שרון, איש שהופיע לפני שנה וחצי בלבד, ושחזר מן התלמות המקורית שלו כמנשר ערבים וכנחלן מיהר. הוועדה החליטה להחליט "סודיות". שמואל תמיר, איש הויז'ואגים הניצחיים, נמצא נתחב בליצומם של מעבר מ"זוג" ויג אל "זאג" ניצי. אהרון אברחצירא, שנודע תחילה כיונה, נעלם בעת ההכרעה. בבור כי אריק שרון הוא הקובע.

התחבולה. אריק שרון אינו דוגל רק בפסק, ובתחבולות תעשה לך מילחמה", אלא גם בכלל, "בתחבולות תעשה לך התנחלות" (ראה עמוד 23). השבוע נודע כי עוד לפני חודשים, הפעיל את ידיו ונושא-כליו, האלוף (מיל.) אברהם יפה. כאיש האחראי על שמורות הטבע, במיס גרת מיישרה-החקלאות, הכריז יפה על הפיכת השטח של בירעם ל"שמורת טבע" ושבח יינטע יער. העצים נועדו למשמש מעין "סירת ירוקה" דוממת, נגד החזרת העוקרים.

רוחיהפאים של בירעם ואיקריה תמשך, כנראה, ולהטרד את מנוחת המדינה עוד זמן רב.

בני בבית המישפטי

פטיים. ורטהיים, שקיבל את חומרי-הראיות לידייו רק ערב הדיון המישפטי, צריך היה לשכנע את השופט בחיוביות המעצר, חרף העובדה שהעדויות המרכזיות כבר נשמעה.

גם פרקליטה של שולי, עורך-הדין צבי לידסקי, היה במצוקה, נוכח המהירות שבה התגלגלו הדברים. הוא קיבל את חומר הראיות ואת כתבי-האישום שעה קלה לפני תחילת הדיון, ועלי-ידו עיון מהיר צריך היה להכין את החקירה הנגדית של העדה מגדוזה, שעדותה היתה עלולה להכריע את הכף לחובתה של שולי או לזכותה.

שני הפרקליטים, לידסקי וורטהיים, עמרו על הצלחה במשימתם המרתונת. במהלך הדיון קרב המישפטי, שנוהל בסדר מופתי בידי השופט קדמי, הוכיחו שני עורכי-הדין הוותיקים שגם במישפט מרתוני — כוחם בלשונם

שולי עקבה בדריכות אחרי נסיונותיו של עורך-הדין, לשכנע את השופט לשחררה בערבות. עבורה היתה זו שאלה גורלית. אפילו אמה סירבה לבוא ולראות

בה נגד השבועון (ראה איגרת לקורא). על נסיבות הגשת התביעה ישנן כמה גרסאות. תחילה ניגשה שולי לפרקליטה הקבוע, עורך-הדין צבי לידסקי, וביקשה שיגיש בשמה את תביעת-הפיצויים האזרחית לידסקי סירב.

או פנתה שולי לעורך-דין, חיים מישגב. לטענתה היה זה מישגב ששיכנע אותה סופית, בשעה שהם ניגשו בקפה אקסודוס בתל-אביב, בכדאיות הגשתה של תביעת-הדיבה, שולי טוענת שמישגב הזכיר את הפירסום הרב שיפול בחלקה עם הגשת התביעה, ואף ויתר על שכר-טירחה עבור ייצוגה במישפט.

עורך-הדין מישגב מכחיש גירסה זו מכל וכל. מישגב, שבעבר עשה נסיון כושל דומה לתבוע את העולם הזה על פי חוק לשון הרע, טוען שהיה זה הוא שניסה להניא את שולי במהגיש את התביעה, אך היא עמדה על כך שהתביעה תוגש, "לא רק אני". גם כתב הארץ לענייני מישפטה אבי ולנטין, שהוא ידיד של שולי, ניסה לשכנע אותה שלא תתבע את העולם הזה, אך היא התעקשה. "טוען מישגב,

בין כך ובין כך, התביעה הוגשה, ועלי-פי בקשת פרקליט העולם הזה, עורך-דין אמנון זיכרונני, נקבע דיון מוקדם בבית אחד העדים, אדוארדו ("קוקי") מגדוזה, ברעננה, לשמיעת עדות מוקדמת של מדוזה ואישה (העולם הזה 2136). לפני אותה ישיבה התלונה איובלה מגדוזה, אשתו של קוקי, ששולי מאיימת עליה, וכך נולדו הנסיבות, שהובילו למעצרה של שולי בת-חילת השבוע שעבר, בפעולת-ביקור של חוקרי המטה הארצי.

עד או עוד יכלה שולי להימנע מהסתברות כות פלילית. אמנם ידוע היה, שמוזה זמן ממושך מתעניינת המישפטה בפעילותה

ר שבוע שעבר הגשימה הדוגמנית שולמית ("שולי") חנני חלום ישן שלה — היא זכתה בפירסום, שמה ותמורתה פורסמו בהבלטה בכל היומנים. היא צוטטה ביומני החדשות של הרדיו, וכל מי שעד היום לא ידע על קיומה — לאדם מי היא.

לולם שולי, שבשנים האחרונות עשתה לא מעט מאמצים כדי לזכות באזכור באחד ממדורי הכיכולות, היתה מוחלת על הכבוד.

זוהר וידידים

פליליים

את דרכה בעולם הזוהר הישראלי החלה שולי חנני (24) לפלס בהיותה בת 17. היא הציגה את מועמדותה לתחרות מלכת-המים 1971 מטעם העולם הזה, זכתה בתואר סגנית ראשונה של נסיכת ים-סוף, שנה לאחר מכן השתתפה בתחרות מלכת-היופי, וזכתה בתואר מלכת תל-אביב.

בגיל 19 היא נחשבה כבת-טובים טיפוסית. היא התגוררה עם אביה, חבר קואופרטיב לתחבורה, ואמה ברמת-גן, עבדה באולפני האחים פרג' והסתובבה בין היפים והיפות בבריקת מלון שרתון. בצבא שירתה ארבעה חודשים בלבד, ושחררה אחרי שי אביה נפטר באופן פיאזומי.

ביולי 1974 נראתה שולי בפעם הראשונה באולם המעצרים של בית-המישפט שהי לום בתל-אביב, או לא היתה היא החר שודה, אלא יודיה, משה מלכה, קציני-ביטחון בדואר-הכיכולות, שנעצר בחשד של מעורבות בפרשה של גניבת יהלומים בשווי של 12 מיליון דולר. שולי סיפרה אז (העולם הזה 1926), "יהלומים קורצים ב-

נאשמת חנני בדרך לכדא עניינים דוממות מאחרי הדיים

של שולי בחו"ל, אך בשלב זה לא היתה לחוקרים עילה מספקת לעצרה.

בשבוע שעבר, לאחר חקירת בוק של סגן-ניצב אליהו אריאלי ואנשיו מהיחידה הארצית למילחמה-בפשע, שבפיקוד תתי ניצב ראובן מינקובסקי, הובא חומר ראיות לפרקליטת מחוז המרכז, עורכת-דין שרה סירוטה, שבעבודת-לילה זריוה הכינה את כתבי-האישום נגד שולי, וכן ביקשה לעצרה עד לתום ההליכים המישפטיים בתיק, כך, פחות מ-48 שעות לאחר מעצרה על-ידי המישפטה, בשעה שחשוד רגיל רק מוכא לפני שופט-שלום להארכת מעצרו, התייצבה שולי לפני השופט המחוזי יעקב קדמי והחל מישפטה.

באותה ישיבה כבר נשמעה עדותה של איובלה מגדוזה — עדת-התביעה המרכזית, שולי ניסתה לשמור על שלווה-רוחה עד לתום המישפט, ולהיראות חייכנית ובורח. המתח גבר כשביקש ניצב התביעה, עורך-הדין שלמה ורטהיים, מהשופט לעצור את שולי עד לתום ההליכים המישפטיים.

בשמו של אבישי הראל, איש-העסקים קים היזשב עחה במעצר, בעלה-לשעבר של אורלי חידה.

דוירה

"בשבילים זה מספיק!"

אותה בבית-המישפט. כשהכריז השופט על הפסקה של חצי שעה בדיון, ויצא ללישכתו לרשום את החלטתה, היתה שולי אופטימית. גם האווירה באולם, שבו נכחו משך שבע שעות הדיון המתיש עיתונאים רבים, עורכי-דין ואנשי מישפטה מהמטה הארצי, היתה לטובת סיכויי שחרורה.

פרידה

נרגשת

דקות האחרונות שלפני סיום הדיון הטילו פרקליטה של שולי פצצה באולם, בהצהירו שתביעת-הדיבה שהגישה שולי נגד העולם הזה בטלה, וזאת על-פי פתק שהעבירה אליו שולי דקות ספורות קודם לכן — "מכאן שסכנת ההשפעה על עדים פחתה עד למינימום", טען לידסקי.

אלא שהתקדימים שהביא עורך-הדין ורטהיים מן הפסיקות של בית-המישפט העליון בעניין השרדת עדים — הרשימו את השופט והביאו להחלטה לעצור את שולי.

בחוף התרחש באותם רגעים מחזה מרעי גש, שעה שאיובלה מגדוזה וכלתה, דוירה, נפרדו בחמימות מחוקרי המטה הארצי.

"תודה רבה לכם, הייתם נהדרים", אמרה איובלה באנגלית והוסיפה: "עוד נחזור לישראל, בעלי ואני". הם לא יחזרו לעולם, לחשה דוירה היפהפיה במבט עצוב. "בשבילים זה הסיפיק!"

דקות אחדות לאחר מכן יצאה שולי מהאולם. כשהיא מליטה את עיניה הדומעות בכפות ידיה, והובלה למקום מעצרה, פרקליטה הצליח בדבר אחד: נקבע מועד מוקדם, ה-20 באוגוסט, להמשך המישפט.